

עבודת בן תורה בשנתו בלילה

"וישכב במקום ההוא" (כ"ח, י"א). פירש"י, "לשון מיעוט, באותו מקום שכב, אבל י"ד שנים שמש בבית עבר לא שכב בלילה, שהיה עוסק בתורה". והנה הדבר פשוט שאין כוונת הדברים שיעקב אבינו לא ישן כלל י"ד שנה, שהרי עפ"י טבע אין האדם יכול להיות ניעור אפילו ג' ימים רצופים, וכמו שאמרו חז"ל (שבועות כ"ה ע"א) שהנשבע שלא ישן ג' ימים הרי זו שבועת שוא, אלא כוונת הדברים שיעקב אבינו "לא שכב על מיטתו", והיינו שלא קבע עצמו לשינה, אלא השינה חטפתו כשכרע באפיסת כוחות במקום לימודו, (ועיי' כע"ז בגמ' סוכה נג. בביאור הכוונה "לא ראינו שינה בעינינו"), כי יעקב אבינו היה כולו רוחניות, ואפילו בשעה שישן לא נהנה מעוה"ז, אלא השינה באה מעצמה מחמת ההכרח לצורך קיום הגוף לשם המשך לימוד התורה ועבודת השי"ת. ומעשי אבות סימן לבנים, ויש לנו ללמוד מזה להנהגתנו, שיהיו כל מעשינו מכוונים לשם שמים, וכבר זכינו לראות בעינינו כמה צדיקים שלא הלכו לישון כלל אלא באמצע עבודת השי"ת נרדמו בפתע פתאום ולא היה השינה אצלם בגדר הנאות עוה"ז כלל. אמנם מאידך יש לדעת, שאין להקל ראש בעניין זה, ולהפסיד שעות שינה באופן שע"ז ייחלש למחרת בכוח הריכוז בלימוד התורה, וידוע מה שכתב הט"ז (אבה"ע סי' כ"ה סק"א) שאותם תלמידי חכמים שצריכים מחמת טבעם לישון הרבה בלילה כדי שיהיה להם כוח לעסוק בתורה, נותן להם הקב"ה חלקם בתורה בדיוק כמו אותם תלמידי חכמים שמנדדים שינה מעיניהם ועוסקים בתורה בשעות הלילה, ונראה בביאור הדברים, שמאחר שתכלית השינה נעשית אצלם רק כדי ללמוד תורה ביישוב הדעת למחר, נמצא שהשינה אצלם נחשבת כהכשר מצווה, והכשר מצוה שאי אפשר בעניין אחר נחשבת כחלק ממעשה המצווה עצמה, ולכן השינה נחשבת כחלק ממצוות תלמוד תורה, ובדין הוא שלא יפסידו מחמת שנתם מחלקם בלימוד התורה.

התפילה והתורה כרוכים זה בזה

"ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש" (כ"ח, י"א). בגמ' בחולין (צ"א ע"ב) איתא, "כי מטא לחרן אמר אפשר עברתי על מקום שהתפללו אבותי ואני לא התפללתי כדי יהיב דעתיה למיהדר קפצה ליה ארעא מיד ויפגע במקום".

והרי מבואר בדברי הגמ', שמתחילה עבר יעקב אבינו דרך הר המוריה ולא התפלל שם, ורק כאשר הגיע לחרן אז אמר: "אפשר שעברתי על מקום שהתפללו אבותי, ואני לא התפללתי", ומיד נתן דעתו לחזור וקפצה לו הדרך והגיע להר המוריה. וראוי להבין דמעיניקרא מאי קסבר ולבסוף מאי קסבר, ומדוע בתחילה לא התפלל שם, וכמו כן מה אירע אחר כך שחזר בו ממה שהיה סבור בתחילה שלא להתפלל שם. ושמעתי מפי הגאון מטשעבין זצ"ל לבאר בזה, שמתחילה היה סבור שכיון שהוא באמצע הדרך לבית מדרשם של שם ועבר ללמוד תורה, אין ראוי שיתעכב בדרך ויפסיד זמן לימוד תורה בישיבה, ולכן לא נעצר להתפלל שם, אבל אח"כ חזר בו וסבר שכיון שהתפילה היא צורך הכרחי התורה ראוי לו להתעכב בדרך כדי להתפלל, שהרי התורה איננה כשאר חכמות שכדי להשיגם צריך חכמה בלבד, אלא התורה היא חכמה אלוקית, וכדי להשיגה צריך סייעתא דשמיא, ולא שייך להשיג סייעתא דשמיא בלא תפילה, וא"כ מאחר שהאבות השתדלו מאוד להתפלל במקום הזה שמסוגל להתקבל שם התפילות, ראוי לו לחזור את כל הדרך כדי להתפלל שם להשיג את המפתח לתורה שהוא התפילה, עכ"ד. ובכל יום אנו מתפללים בברכת אהבה רבה - "בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים כן תחנונו ותלמדנו", והרי מבואר שאבותינו לא בטחו על שכלם וכישרונותיהם כדי להבין את התורה, אלא "בטחו בך" וידעו שאי אפשר להשיג את חכמת התורה בדרך הטבע, ובטחו בקב"ה שיתן להם סייעתא דשמיא להבין את התורה, ובזכות זה אכן זכו "ותלמדם חוקי חיים", וכן אנו מתפללים "כן תחנונו ותלמדנו", דכיון שגם אנחנו בוטחים בקב"ה כאבותינו, הרי בעבור זה הקב"ה יאיר עינינו בתורתו.

מכאן יש ללמוד מוסר השכל לבני הישיבות להקפיד להתפלל בישיבה, שהרי ההצלחה בתורה תלוי בתפילה, ואינו דומה תפילה בישיבה לתפילה אצל בעלי בתים שטרודים בעבודתם וממהרים בתפילתם. והמשגיח דפוניב' הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל היה מתאונן על שאין בכללים תפילה בכלל, שהלא התפילה היא המפתח להצלחה בתורה, ואין אפשר להזניח את התפילה בכוונה כראוי, ולכן היה מבקש מאברכים שיבואו להתפלל בישיבה, שהתפילה בישיבה היא תפילה מסוג אחר.

דברים שנאמרו השבוע לרגל סיום מסכת עירובין

והשאיר בו הרבה חסרונות או פגמים וכגון שאין בו חלון או דלת וכיו"ב, ורק אם הוא מסיים את המסכתא אז יהא לו בית שלם ונאה, עכ"ד. והנה ידוע מה שכתב רש"י בדברים (ט"ו י') על הפסוק "כי בגלל הדבר הזה יברך ה' אלוקיך", "אפילו אמרת ליתן, אתה נוטל שכר האמירה עם שכר המעשה", ומבואר בדברי רש"י יסוד גדול, שעצם הדבר שהאדם מבטיח לעשות מצווה, הוא כבר מקבל ברכה על כך. וא"כ עכשיו שהתאספו כאן בני הישיבה במעמד סיום מסכתא, הרי כל אחד שיקבל על עצמו להמשיך עם חבורה זו וללמוד עמהם מסכת פסחים, יזכה לשכר מיוחד מהקב"ה. ובאמת מי שמקבל על עצמו ללמוד ש"ס במסגרת זו, הרי אפילו אם לבסוף לא זכה לסיים את הש"ס מ"מ כבר יהא לו קצת מענה בפיו לעתיד לבוא, שהרי לעתיד לבוא יצטרך כל אחד לעבור מבחן על כל הש"ס, וכשיאמרו לאדם "פתח פיך ותתחיל לומר את כל הש"ס", הרי אם לא התחייב ללמוד ש"ס ולא צירף עצמו לשום שיעור, אז יתמלא בבושה ולא יהיה בידי מה לענות, אבל אם צירף עצמו למסגרת לימוד הש"ס, אפילו אם לבסוף לא הצליח לסיים, או שאינו זוכר מה שלמד, הרי עכ"פ יהיה בידי מה לענות שקיבל על עצמו ללמוד ש"ס, וטרח עבור זה להעמיד עצמו במסגרת של לימוד הש"ס, ועי"ז יומתק מעליו תוקף הדין. ועל כן כל אחד מהמשתתפים יקבל על עצמו ללמוד ולהמשיך להשתתף בקביעות לימוד הש"ס, ועי"ז יקבל את ברכת הקב"ה שנאמר "כי בגלל הדבר הזה יברך ה' אלוקיך", ואמנם כיון שמצווה זו גדולה מאוד הרי השטן מתגבר מאוד להפריע בטרדות שונות, ומצוי מאוד שכשרוצים לבוא לשיעור יש עיכובים ולזה צריך להתגבר בחיזוק גדול, והעקשן יצליח. וזהו זכות גדולה עבורינו שבחורים מהישיבה זכו לסיים מסכת עירובין, ויה"ר שכשם שזכו לסיים מסכת עירובין, כן יזכו לסיים את כל הש"ס כולו.

לאחר מעמד הסיום, מסר רבינו שיעור בהלכות "נטילת ידיים", ואי"ה יהיה ניתן לקבל את השיעור שיימסר בס"ד בכל שבוע במייל של הישיבה, וכמו כן, יהיה ניתן לקבל במייל הנ"ל ה"שיעור כללי" ממרן רבינו שליט"א הנמסר מידי שבוע בהיכל הישיבה על מסכת כתובות. לקבלת השיעורים במייל: sh6771234@gmail.com

א.ה. השבוע לאחר המאמר השבועי הנמסר בהיכל ישיבה, נשא מרן רבינו שליט"א דברי חיזוק לפני קבוצת בחורים מבני הישיבה הלומדים מידי יום ביומו בשעות בין הסדרים דף גמרא ליום, ואשר זכו לסיים בימים אלו מסכת עירובין, יחד עם רבים בבית ישראל בארץ ובחו"ל, וכה היו דבריו:
"בסיום מסכתא זוכים לצאת ברכוש גדול ועושר גדול, ובפרט במסכת עירובין שהיא מהמסכתות הקשות ביותר, ומקבלים בה שכר מיוחד, שהרי בתורה הקדושה יש שכר נפרד על היגיעה מלבד עצם ידיעת התורה. ראוי לזכור שיעיקר השכר בלימוד התורה הוא על העמל, וכשם שביאר הקדוש החפץ חיים בנוסח התפילה ביציאה מבית המדרש (ומקורו בברכות כ"ח ע"ב) "אני עמל והם עמלים, אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר", ובפשוטו צ"ב, שהרי גם יושבי קרנות מקבלים שכר על עבודתם, שהרי כל אחד עובד לעבודתו ומתפרנס מזה, וביאר החפץ חיים, שהחילוק הוא אם השכר הוא על עצם העמל או רק על התוצאה, שהקונה בגד אצל חייט משלם על התוצאה שקיבל בגד ואינו משלם על כמות העמל שהשקיע בו החייט, אבל הקב"ה משלם על העמל עצמו, וזהו הפירוש "אנו עמלים ומקבלים שכר" - על העמל עצמו, שלפי צערא אגרא.

וכן שמעתי מפי הגרא"א דסדר זצ"ל שפירש מאמר חז"ל (ב"ב י"ב ע"ב) "עולם הפוך ראיתי, עליונים למטה ותחתונים למעלה", שהטעם בזה הוא מפני שכאן בעוה"ז אין בני אדם מתחשבים ביגיעה אלא בכישרונות שהוא בקי או למדן, אבל לעתיד מתחשבים בעיקר ביגיעה ולא בתוצאות, ולכן העליונים כאן - שהתפרסמו מחמת כישרונותיהם יהיו למטה בעולם הבא כיון שלא יגעו מספיק, אבל התחתונים שהיו למטה בעוה"ז מחמת חוסר כישרון אבל למדו ביגיעה יהיו עליונים למעלה.

זכורני שפעם אחת בהיותי אצל הרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע, ביקש ממני לומר לבחורי ישיבה, שכאשר לומדים מסכתא יש להקפיד ללמוד מתחילתה ועד סופה בלא לחסר אפילו חלק קטן מהמסכת, וביאר שבכל לימוד מסכתא שאדם לומד בעולם הזה, הרי הוא בונה לעצמו כנגדו בית בעולם האמת, ואם למד מסכתא ולא סיימה, יהא לו בית חסר ופגום, והרי הוא דומה לאדם שבנה בית

נדבת הר"ר מורי בנק שליט"א ממקורבי מרן רבינו שליט"א עשרות בשנים

לרגל השמחה הגדולה בהולדת בן בכור לבנו יקירו החתן המופלג הרב אוריאל שליט"א מתלמידי וממקורבי רבינו מרן שליט"א יה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח, ולהכניסו בבריתו של אברהם אבינו בעיתו ובזמנו אכ"ר

בו מקח וממכר להוריד מכאן קצת כדי להרוויח במקום אחר הרבה, אלא חובתינו לקיים את התורה כפשוטה.

האדם נקשר לקב"ה דווקא כשאינו בטוח במזונו לעולם

וידר יעקב נדר לאמר, 'אם יהיה אלקים עמדי, ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך, ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש' (ג. כח). במדרש נחומא כאן איתא: "אמר רבי ברכיה כל מה שתבע יעקב מן הקדוש ברוך הוא השיבו. אמר אם יהיה אלוהים עמדי, השיבו והנה אנכי עמך. אמר ושמרני, השיבו ושמרתיך בכל אשר תלך. אמר ושבתי בשלום השיבו והשיבותיך. אמר ונתן לי לחם ולא השיבו. אמר הקב"ה אם אני מבטיחו על הלחם מהו מבקש ממני עוד, לפיכך לא הבטיחו על הלחם, ע"כ. **ודברי חז"ל הללו הם יסוד גדול שצריך האדם לדעת אותו תמיד**, שטובת האדם שלא יהיו לו כל צרכיו מסודרים מראש, כי אם יהיה לאדם את כל צרכיו מראש, הרי הוא מאבד את כל השייכות והתליה לקב"ה בכל יום ויום, וכבר אינו מתפלל לקב"ה ואינו מרגיש שהוא צריך את הקב"ה, ולכן הקב"ה לא הבטיח ליעקב אבינו מראש על הלחם לאכול ובגד ללבוש - כדי שיעקב אבינו יהיה תלוי בקב"ה תמיד.

וזוהו לימוד גדול, שהתפילה איננה רק אמצעי להשיג את צרכי האדם, אלא אדרבה התפילה היא התכלית והמטרה, ומה שהקב"ה מחסר לאדם מצרכיו זהו כדי שיתפלל לקב"ה וירגיש תלוי בו, וכן אמרו חז"ל שהטעם שאמותינו היו עקרות, זהו מפני שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים, והרי מבואר בדברי חז"ל שהתפילה היא התכלית ולא אמצעי, וטוב לאדם שלא יהיה לו כל צרכו בעולם, כדי שיתפלל לפני הקב"ה שייתן לו את כל צרכיו, ועי"ז יקבל את כל צרכו באופן שהוא מקושר בה' ודבוק בו, ולא חלילה להפך.

כל תלמיד חכם יש כנגדו רשע הלוחם בו במסווה של קדושה

ו"יחור ליעקב וירב בלבן ויען יעקב ויאמר ללבן מה פשעי מה חטאתי כי דלקת אחריי", (ל"א, ל"ו). כתב החתם סופר (שו"ת חת"ס ח"ו ליקוטים סי' נ"ט), "וידעת את אשר מרגלא בפומי תמיד, אין יעקב שלא יפגענו לבן, ומעטי לבן שיפגעו בהם יעקב, שמור זה כי הוא אמת, ובחון הדברים ותראם אמתיים ורצוני כי ברית כרותה לכל תלמיד חכם וצדיק המכונה יעקב, יש לו מצירים נגדו המכונים לבן, אמנם מעטים הם הרשעים האלו אשר ימצאו נגדם מי שהוא אחיהם ברמאות כיעקב נגד לבן".

ומבואר בדברי החת"ס, שלכל תלמיד חכם יש בהכרח לבן הלוחם כנגדו. ויש לתמוה קצת מדוע נדמו רודפי תלמידי חכמים שבכל דור רק ל"לבן" ולא לשאר שונאיו ורודפיו של יעקב, והרי היו עוד שונאי תורה ורודפים ליעקב אבינו, וכמו עשיו ואלפיז.

ונראה שתכונה מיוחדת נמצאת בלבן - שהסתיר את כוונתו הרעה והציג עצמו כצדיק, וכמו שאמר ליעקב אבינו (לעיל ל"א, כ"ז) "למה נחבאת לברח ותגנב אתי ולא הגדת לי ואשלחך בשמחה ובשרים בתך ובכנור", והרי שבאופן גלוי לא הראה את שנתאו ליעקב אלא טען להפך שהוא מעוניין בכבודו של יעקב - בשמחה ובשנייתו ובתוף וכינור, ולכן נדמו רודפי תלמידי החכמים בכל דור ללבן, ומפני שכן הוא דרכם של אותם הרשעים הקמים בכל דור כנגד תלמידי החכמים, שעושים עצמם כצדיקים כאילו כוונתם לשם שמים, ובאופן זה מתירים לעצמם ללחום נגד חכמי הדור שבכל דור, והם הם ממשיכי מורשתו של לבן הרשע במלחמתו נגד יעקב אבינו.

וכן בשעה שיסד הגרא"א דסלר זצ"ל כולל בגייטסהד, דרש שיהיה בכולל בית הכנסת לתפילה, שהרי התורה והתפילה קשורים זה בזה, וכן גם מו"ר הגה"צ רבי משה שנידער זצ"ל כשפתח כולל הזהיר את האברכים שיתפללו רק בישיבה שהוא מקום תורה. **ומו"ר זצ"ל היה חוזר ואומר כמעט בכל שיחה בישיבה, שהישיבה איננה כמו אוניברסיטה שבאים רק ללמוד שם ח"ו "מקצוע" של חכמת התורה**, ובחורי ישיבות אינם סטודנטים שבאים להחכים בחכמת התורה, אלא הישיבה היא מקום להתעלות בתורה ויראת ה' טהורה, וכדי להתעלות בישיבה צריך גם ללמוד בישיבה וגם להתפלל בישיבה. וכשבחור היה מאחר לתפילה בישיבה, אפילו אם היה למדן גדול היה מו"ר זצ"ל נוזף בו ומכנה אותו בתואר "סטודנט", שהרי התורה לא השפיעה על התנהגותו ואורח חייו, ופעם אחת בעת שיחה לבני הישיבה אמר "אני צריך בחורי ישיבה ואיני צריך כלל סטודנטים, ואם ח"ו יהיה מצב שבני הישיבה יהיו כסטודנטים, אסגור מיד את הישיבה", וב"ה שלא עלה כך ח"ו, אלא להיפך, הבחורים ספגו ממנו תורה ויראת ה' טהורה, ותלמידי הישיבה הם או בניהם צמחו ונעשו מרביצי תורה ויראת שמים!

דיני התורה אינם מסורים בידינו לעשות עמהם מסחר ופשרות

"וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנוכי לא ידעתי", (כ"ה, ט"ו). פירש"י, "שאלו ידעתי לא ישנתי במקום קדוש כזה". **כמה פעמים שמעתי מפי מרן הגרי"ז זצ"ל את גודל התפעלותו מפסוק זה**, והנה יעקב אבינו היה שרוי אז בסכנה גדולה מאוד, שהרי ברח מעשיו שרצה להורגו, והיה בדרכו ללבן הרמאי שביקש לעקור את הכל, ובדרכו בא אליו אליפז ולקח את כל ממונו, וא"כ לכאורה כאשר קיבל בשנתו הבטחה מהקב"ה - "ושמרתיך בכל אשר תלך", היה לו לשמוח שמחה עצומה על כך שמעתה הוא מובטח שלא יארע לו עוד שום נזק, אולם למעשה, כאשר קם משנתו ונדודע לו שישן במקום שאסור לישון שם, הצטער מאוד ואמר "אילו ידעתי לא ישנתי" - **זהרי שהיה עדיף בעיניו להפסיד את כל הברכות המופלאות הללו שזכה בשנתו, והעיקר שלא לעבור על איסור אחד, כי אם יש חטא, הכל אינו משתלם!** ובביאור הדברים אמר מרן הגרי"ז זצ"ל, שדיני התורה אינם מסורים בידינו כעין "עסק" לעשות בו מקח וממכר, להוריד מכאן קצת כדי להרוויח הרבה במקום אחר, אלא חובתינו לקיים את התורה כפשוטה, ואסור לנו לעבור על דין אחד בתורה - אפילו כדי להרוויח הרבה במקום אחר. והביא מרן זצ"ל על זה מה שמבואר בגמ' בעירובין (מ"ג ע"ב) שאלוהי הנביא אינו רשאי לבוא בשבת לגאול את ישראל - אם ביאתו כרוכה באיסור תחומין דרבנן, ואמר מרן זצ"ל דבאמת אם אליהו הנביא לא יבוא מיד לגאול את ישראל, יתכן מאוד שעם ישראל יפסידו את הגאולה לזמן רב, כי אם יחטאו לאחר רגע ויירדו ממעלתם, אז כבר לא יהיו זכאים להיגאל ותידחה הגאולה לזמן אחר בלתי ידוע, וא"כ לכאורה היה ראוי לנצל את הרגע הזה שהם ראויים להיגאל ולבוא מיד אע"פ שבזה עוברים על איסור אחד מדרבנן, אמנם בדברי הגמ' מתבאר שבוודאי אליהו הנביא לא יעבור על איסור דרבנן כדי להחיש את גאולתן של ישראל, וע"כ מבואר בזה שאין אנו רשאים לעבור על איסור דרבנן אפילו בכדי להחיש את ביאת משיח צדקינו, ואע"פ שבביאת המשיח נזכה להתגלות כבוד ה' בעולמו ולהתעלות רוחנית עצומה, אבל דיני התורה אינם מסורים בידינו כמו "עסק" שעושים

מכתב מחאה ממרן רבינו שליט"א והבד"צ דעיה"ק על המתרחש בהר המנוחות

ומונחים בבזיון שאין כמוהו, עד שנשפך דמם בחוצות, וכפי הנשמע עתה חיברו את הצינורות הללו לבורות הניקוז כדי לחפות על כשלונם בהוספת חטא על פשע.

כבר כתבנו בעבר, וכך גם דעת גדולי התורה והפוסקים זצוק"ל (מנחת יצחק חלק י' תשובה קכ"ב), כי לפי דעת תורה אסור לקבור בצורה כזאת, וכל זה מלבד מה שיש להסתפק אם קבורה באופן זה שיוכל אח"כ להתגלות נחשב קבורה, ומסתברא דכיון שהגשמים מצויים ועלול להתגלות, אינו טמון וגנוז ולא שמייה קבורה, כי עיקר עניין הקבורה הוא לגנוז גניזה עולמית וכמבואר בר"ן (סנהדרין מ"ו ע"ב) דאין אדם יוצא חובת קבורה אלא בקבורת קרקע שאין לך גניזה גדולה ממנה, עיי"ש. והכא שעומד להתגלות אין זה גניזה ואין יוצאים בה חובת קבורה.

והנה לפנינו בישראל במקרים כגון אלו רח"ל היה נהוג לבקש מחילה מהפטרים, למנוע חרון אף ה', ואחרי שיקול הדעת נחליט אם לקבוע יום בקשת מחילה מהמתים, ויועיל בס"ד למנוע הפורענות חס ושלום.

ואף גם זאת שמענו פסק חדש בצבא להתיר לקבור גויים ויהודים יחד סמוך זה אצל זה, והוא נגד הלכה למשה מסיני שאין קוברים צדיק אצל רשע, וכ"ש לא גוי אצל יהודי. וכל אלו הם מהלזול הגדול במתי ישראל, וחלילה לנו להחריש על כך, ויש לפרסם בקול גדול דעת תורה הברורה בעניני הקבורה ושלא לשנות מהם כלשהו, ולהשמיע קול מחאה נגד הפורצים והמשנים מדרך המסורה, והי רצון שנזכה בקרוב לקיום היעוד המקווה מתים יחיה אל ברוב חסדו, וחרפת עמו יסיר בביאת גוא"צ בב"א.

א.ה. בשבעות האחרונים הגיעו שמועות ועדויות כי ממבני קבורה בקומות בהר המנוחות, הן של חב"ד קדישא "קהילת ירושלים" והן של חב"ד קדישא "ספרדים ועדות המזרח", ממשכיכים לנזול שומנים דם מתוך קברי המתים, וזאת לאחר שלפני כשלושה חודשים רעשה הארץ על דבר הנזילות שאירעו אז בהר המנוחות. בעקבות המידע המחריד, שלח מרן שליט"א שליח מיוחד שיעלה להר המנוחות לבדוק את המצב ולהביא את הנתונים המדויקים מהמקום. השליח חזר עם נתונים מזעזעים ומצמררים המתועדים בתמונות, המוכיחים כי אכן התופעה המצמררת והמחרידה חזר בשנית, כאשר באמצעות פתחי המרזבים של המבנה, נפליטים מי גשמים בתערובת נוזלים ביולוגיים (דם ושומנים והפרשות נוספות) שהתפרקו מגופות הנפטרים!! בעקבות כך כתב מרן שליט"א מכתב מיוחד אליו הצטרפו אח"כ חברי הבד"צ, ובו קרא לכלל הציבור שלא להחריש לנוכח התופעה המבישה החוזרת ונשנית בחודשים האחרונים, והוסיף כי לאחר בדיקת המשך המצב, יוחלט אם לקבוע יום בקשת מחילה מהמתים.

כמו כן נוסף במכתב, מחאה על ההיתר החדש שהוציא רב אחד לקבור חללי צה"ל גויים ויהודים בסמיכות זה לזה. להלן נוסח המכתב שנכתב תחת הכותרת "זעקה מהר המנוחות": "הזדעזענו עד עומק השיתין ממראות ועדות שהביאו לפנינו מהקורה בהר המנוחות בפעיה"ק ת"ו, כאשר בימות הגשמים נתגלה קלונם אנשי חב"ד קדישא מסוימים ואנשי הרבנות שהתירו קבורה בקומות, ומה שנקרא על ידם קבורה רוויה, כאשר רואים שם דם ושומנים מהנפטרים שהתפרקו מגופם

נתרם לעילוי נשמת האשה החשובה מרת יונה פינצ'ס ע"ה בת הר"ר יצחק וגולדא ז"ל
לרגל יום היא"צ העשירי, נלב"ע י' כסליו תשע"א, הונצח על ידי בעלה ומשפחתה